

Podcastrecensie: Maarten van Rossem – De Podcast

14-10-2021 11:00

'Weet je waar ik heerlijk van in slaap val? De [podcast van Maarten van Rossem](#). Het is super interessant hoor, maar van zijn stem van ik slaap. Vaak luister ik ze een ander moment nog een keer omdat ze zo interessant zijn...' meldt luisteraar Esther op Twitter. Die ervaring deel ik. Met dat wat monotone gebrom op de achtergrond ben ik in vijf minuten weg. Later, in uitgeslapen toestand, luister ik hem écht.

Want interessant is deze podcast zeker. En vermakelijk, omdat de 77-jarige Maarten van Rossem, historicus en hoogleraar emeritus, er niet voor terugdeinst zijn ongezuete mening te ventileren, oordelen te vellen en boude uitspraken te doen. Die leiden op Twitter niet zelden tot commentaar, waar hij dan in een volgende podcast weer even kort, met flink ironische ondertoon op terugkomt.

De podcast is niet te vergelijken met zijn korte praatjes in het tv-programma De Slimste Mens, waarin hij meer op commando de brombeer lijkt uit te hangen om het publiek te amuseren en daardoor lang niet altijd even scherp is. Hij komt meer tot zijn recht als hij alle tijd krijgt om te oren en zijn gedachten de vrije loop te laten. Zoals tijdens lezingen of hoorcolleges op Storytel. Zijn optredens duren naar eigen zeggen altijd te lang. Ook daarover vertelt hij meermaals in de podcast: 'Dan denk ik 'God, er staat iemand in de coulissen met een bos bloemetjes. Wat is dat voor iets gekks? Het duurde zeker vijf minuten voordat ik begreep dat het een signaal was van het theater dat dat gelul nou maar eens afgelopen moest zijn.'

Maarten en Tom

De afleveringen van Maarten van Rossem – De Podcast duren gemiddeld drie kwartier en worden opgenomen in de Audi A3 van presentator Tom Jessen. De goede geluidsisolatie in de auto werkt bijna net zo goed als een

studio. En soms levert het wat extra 'couleur locale' op, zoals een kat die op het dak van de auto gaat zitten, een autootje dat met veel bombarie voorbij stuift of een andere passant die Van Rossems aandacht dan wel ergernis opwekt.

Wekelijks, maar soms ook vaker, bespreekt hij zowel historische als actuele onderwerpen, zoals het wereldnieuws, de politiek, de media, Tweede Wereldoorlog, de Koude Oorlog, de geschiedenis van de T-Ford en Volkswagen Kever.

De rol van de meer dan 45 jaar jongere Tom Jessen, dagvoorzitter, presentator en eigenaar van het sprekersbureau t-talks, is even beperkt als onmisbaar. Jessen stelt vragen en brengt hier en daar wat te berde, maar laat vervolgens vooral Van Rossem aan het woord. Soms geeft hij zachtjes tegengas, plaatst een mild kritische noot of nuanceert een uitspraak door een ander feit tegenover Van Rossems betoog te zetten, maar nooit mondt dat uit in een vurige discussie. Dat is de bedoeling ook helemaal niet. Het zou afbreuk doen aan de chemie tussen de twee. Jessen is de katalysator, de aangever zoals Frans van Dusschoten dat voor André van Duin was. Als Van Rossem zegt dat hij een hekel aan arrogante Amsterdammers heeft, merkt Jessen nonchalant op: 'Maar jouw dochter woont toch ook in Amsterdam?'

Weerwoord

Jessens weerwoord bij Van Rossems betoog over steenkolenengels: 'Maar tegenwoordig spreken veel studenten toch wel vloeiend Engels?' Van Rossem: 'Nee joh, dat is niks. Man, man, man wat een rotzooi heb ik dat punt binnen gekregen. Engels: laat me niet lachen!' 'Jessen kleintjes: 'Maar hoe kun jij dat dan controleren als je het zelf niet helemaal goed in de vingers hebt?' Van Rossem: 'Omdat mijn Engels nog altijd beter is dan die mensen die denken dat ze goed Engels kunnen.' Jessen geeft het op, schiet in de lach en doet het af met 'oké'. Door naar het volgende onderwerp.

De tijd nemen

Het is immers de Maarten van Rossem- podcast. Aan hem dan ook alle ruimte voor uitweidingen en zijpaden, die de podcast ten goede komen. Want via zo'n afdwaling doet Van Rossem kleine, soms opvallende of geestige onthullingen. Over zijn welvaartsbuikje dat niet in een Jeep pas, omdat het stoeltje te kort op het stuur staat. Zijn weerzin tegen het geforceerde gebruik van de Engelse taal tijdens lezingen. Vooral als hij kort van tevoren ineens hoort dat het in het Engels moet, wat hij toch een stuk lastiger vindt. Interessant gedoe bovendien, dat in de meeste gevallen nergens voor nodig is. Uitvoerig doet hij uit de doeken hoe hij dat oplost. Zoals hij ook trucs heeft om zijn lezingen zo lang mogelijk te rekken. Op dit soort inside-informatie komt hij soms later terug op sociale media. Met bijvoorbeeld een retweet van een bericht over zijn lezing in Stadskanaal die een uur uitliep.

Het verhaal dat hij ooit op straat werd aangevallen door iemand die waarschijnlijk psychotisch was, werd een dag later meteen opgepikt door verschillende media, waaronder De Telegraaf en het Algemeen Dagblad. De kranten en bladen volgen de podcast inmiddels ook op de voet, op zoek naar interessante nieuwtjes.

Vaste stokpaardjes

En dan zijn er de vaste stokpaardjes: zijn voorliefde voor Wikipedia en verontwaardiging over onderwijsinstellingen die het gebruik ervan verbieden. 'Wat is daar mis mee?' Zijn ergernissen over Caroline van der Plas van de Boerenburgerbeweging, onnozele televisieprogramma's, populistten, moderne aanstellerij en de domoren in de samenleving.

Deze podcast is beslist de moeite van het luisteren waard, al was het maar omdat je er óók heerlijk bij in slaap kunt vallen.

Foto: t-talks

Marloes de Moor